Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Bech, Bodil.
Titel | Title:	Flyvende Hestemanker : Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Jespersen og Pios Forlag, 1940
Fysiske størrelse | Physical extent:	76 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BODIL BECH

FLYVENDE HESTE-MANKER

1940

53-201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°
1 1 53 0 8 042635

Det Kgl. Bibliotek
130025825080

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BODIL BECH

FLYVENDE HESTEMANKER

DIGTE

JESPERSEN OG PIO

FLYVENDE HESTEMANKER

1941 541

Af *Bodil Bech* udkom tidligere:

VI DER EJER NATTEN. Digte 1934.

ILDTUNGER DANSER. Digte 1935.

GRANIT OG DUGG. Digte 1938.

Aftryk af Digtene i denne Bog og ovennævnte tre Digtsamlinger som Tekst til musikalske Kompositioner uden Forfatterens Tilladelse forbydes.

BODIL BECH

FLYVENDE HESTEMANKER

DIGTE

JESPERSEN OG PIOS FORLAG
KØBENHAVN MCMXL

COPYRIGHT 1940 BY BODIL BECH

TRYKT I H. P. HANSENS BOGTRYKKERI
I KØBENHAVN

INDHOLD

EJA, MIN SJÆL —

Eja ... 9
Vintergæk ... 10
Vaar ... 11
Kuk ... 12
Hilsende Hunde ... 14
Vaarlængsel ... 15
Genstandsløs Forelskelse ... 16
Blomsterkranse ... 17
Pigefødder ... 18
En Sang om et Hjerte ... 19
Pigetanker ... 21
Men dødes min Tanke — ... 23
Young man singing ... 25

KÆRLIGHEDENS KAABE

Karen ... 29
Mulm ... 30
Dulgt ... 31
Sorgtunge Palmer ... 32
Nocturne ... 33
Fløjtespiller ... 35
Kærlighedens Kaabe ... 36

HAV — HENTER DU MIG?

Fjerne Øer ... 39
Sølvbølger ... 40

Hav 41
Mit Hjerte som er en Ø 42
Solens Offer 43
Vilde Vinde 44
For den, der har danset 46
Skumpiskede Piger 47
Hav — henter du mig? 48
Hvidtskinnende 49

MEN HVIDE VINGER ER BAG HAANLATTEREN

Høst 1939 53
Under Skygger 54
Djævlens Drama 56
Hænderne 58
Tordengud 59
Lyst Blod i Sne — 61
Kom — 63
Jeg skulde være et blankt Redskab — 64
Orkester 66
Crescendo 67
Evighedsklode 69
Klodens Sang 70
Aa, jeg elsker — 71
Om Tordenguden vil jeg hviske — 72
Himmelskaren 74
Skak 75

EJA, MIN SJÆL —

EJA

Eja, min Sjæl
er beruset og glad
og lys som en Sommerdag —
hvad ler i mit Sinds
sødtduftende Hegn?
hvad kukker i Sjælens Skove?

Hvad gemmer sig rødt
i min dybsorte Nat?
vil Hjertet slaa Takt
med et redebont Hjerte?
vil skinnende Dugg
forsvinde for Solen
og saligt gaa op
i den lysende Dag?

Hvad gemmer mit Hjerte
i rød Konvolut?
forseglet og hemmeligt
skjules en Skat —

Hvad kukker i Sjælens Skove?

VINTERGÆK

Foraarsfugle fryser, synger —
synger tappert, skønt de fryser —
fine, kolde Fuglefødder
tripper Skrift i Sneen.

Mine opadvendte Hænder
samler Sneens bløde Flager,
hvide Klokker staar og nikker,
duftende og varsler.

Ringler Frostens klare Draaber,
gyngende paa sorte Grene,
ringler den med Blomsterklokken,
saa det høres i hvert Hjerte.

VAAR

Nu kysser Pigerne
paa Fingrene ud i Luften
og ved ikke hvorfor —
nu synger Fuglene,
og det er godt at vandre stille
og fylde Ørene med Sang.

Vilde det mon være forkert?
tænker Pigerne,
at kysse en Karl bag en Gavl,
naar Maanen er ny
og forjættende krum?
vilde det mon gøre noget,
at klatre op
i vintergammelt Hø
og ligge lidt og klukle og gantes?

Lærken hænger
som en Klokke i Himlen —
saa *er* det da Vaar!

KUK

Hvad fløjter i Hegnet
blandt Vaarens Violer,
hvad ler og hvad klukker
i solvarme Skove?

Hvad flygter paa rappere
Fødder end mine,
hvad gemmer sig, frister
og ler i det skjulte?

Hvad driller mig, hidser mig,
viser en Glimten,
hvad danser i Krat,
og hvad ler over Sumpe?

Hvad klatrer i Træer
og kukker i Bladhang
og smælder med Tungen
og tier saa stille?

Hvad griber mig, flygter
og griber mig, kysser,
hvad tirrer og ægger
og piner mig arme?

og lokker og lover
og svigter og lokker?
Hvad fløjter i Hegnet
blandt Vaarens Violer?

HILSENDE HUNDE

Hilsende Hunde
springer opad dit Ben
og glammer fornøjet.

Klapper Hænderne
ikke Hundene,
svinder Glæden
udad din Dør.

VAARLÆNGSEL

Du Guddom, hvisk Ord i mit Øre,
lad Vindene klappe mit Haar,
lad Fingre flettes og Tanker mødes,
lad Kys forstumme for stærkere Lyst.

Livsaligt er Markerne aabne
og venter Grøden og Lyset,
og tappert staar Røgen fra Huse,
som Menneskepar bebor.

Du Guddom, lad Kilderne springe,
lad Sæden sænkes i Jord,
jeg længes, hvisk Ord i mit Øre,
lad Vindene klappe mit Haar.

GENSTANDSLØS FORELSKELSE

Nu smiler jeg blot
og hviler i Smilet
og ved ikke selv hvorfor,
nu skælver Lykken
i Hjertets Pulseren
og ved ikke selv hvorfor.

BLOMSTERKRANSE

Skal Kranse vi binde
af sødt Græs og Bellis
og smykke hinanden
og danse og svinge,
Tralala! staa op imod Fjelde?

Skal Fødderne flyttes
i ilsomme Rytmer,
og Mundene kysses,
og Blikkene smutte,
nej, kære, skal Sommervind
hviske om Lykken?

Skal Fuglene klukle
og muntert sladre,
skal Hundene bjæffe
og springe omkring os?
nej, kære, skal Sommervind
hviske om Lykken?
Tralala! staa op imod Fjelde?

PIGEFØDDER

Pigefødder danser Lykkens runde Danse,
danser rundt paa Græs —
hvide Arme løftes højt i Vejret,
Hænder klapper, Tænder glimter,
bløde Struber jubler, kalder,
synger Lykkens Sange —

Flinke Pigefødder flyver, svæver,
danser rundt paa Græs — paa Græs —

Pigefødder danser Lykkens runde Danse —

EN SANG OM ET HJERTE

En Sang om et Hjerte,
nu Taarer hænger
paa sortbrune Vipper,
og Lyst stiger frem af et Skød.

Nu Pigehænder,
der hviler og venter,
skal gribes af Hænder,
og Øjne skal spørge,

nu Læber skal brænde
og Ønsker dø,
opstanden herligt,
helt uden Lige.

Forfrosne Knopper,
bidsk kysset af Blæsten,
skal folde sig ud
og dufte i Solen.

Forklarede Smil
lægge skælvende Lys
over frosne Munde
og tunge Blikke.

En Sang om et Hjerte,
nu kommer en Vaar
og løfter en Kvinde
mod Lyset og Duften.

En Sang om et Hjerte,
nu kommer de Arme,
der stærke og faste
skal løfte en Kvinde

i Stigen og Svimlen
mod Himlen.

PIGETANKER

Drivende Dugg
i Kast over Enge,
Vindene leger i Sol —
et Under gaar hen
over Pigens Hoved,
lyst Haar flagrer op
fra Panden —

Og Panden er vendt
mod de kølige Egne,
hvor Tanker er tunge,
og tusind Frø spirer.

Vil Taarer mon stribe
de Kinder, der røde
som Æbler er kysset af Solen?

Naar Midjen er smal,
skal den gribes af Hænder,
og Tanker skal vendes
mod frugtbare Egne —

Hvad bløder i Sindet
paa Pigen den unge?
er Tidselfrø gemt
under Mulden?

Guldaks skulde duve
i Sommerens Nætter,
og Pigen gribes
af hastige Hænder,
og Læber presses mod Læber.

Om Latteren bobler,
og Tænder ler,
om Kroppe gynger
i Kornets Skove,
om Skovduelatter
slaar op fra Grene,
og Frøer taler
i Maanesølv,
da løfter Pigen
sit klare Blik
og ser ind i Æterens
svimlende Dybder —

Hun takker sin Gud.

MEN DØDES MIN TANKE —

Nej, kæreste, kære,
er Lykken i mig?
er Lykken dybt i mit Sind?

Min Tanke er sorgtung,
og sortgraa Mure
omringer min Verden,
men dødes min Tanke,
er Lykken i mig,
er Lykken dybt i mit Sind.

Dèr snos Guirlander
og svinges med Arme,
dèr danser Fødder,
saa Støv staar i Vejret,
dèr smutter Blikke
og klinger Latter,
dèr bobler Skæmt,
og der ranes Kys,
og Læberne skilles,
vaade og blanke,
og Blik møder Blik
i Undren og Glæde,
det skælver om Munde,

og Taarer glimter,
en Sjælenes blide,
forjættende Dugg.

Nej, kæreste, kære,
er Lykken i mig?
er Lykken dybt i mit Sind?

YOUNG MAN SINGING —

Of thee I sing,
while butterflies
are hanging round your head,
blue girl —

Of thee I sing,
while meadows green
and silverwhite below the wind
are scenting air and hands and hair
with riches hidden in the grass
and running, glistening in the sun,
this day caressing legs and knees
of yours, blue girl in grass.

And ever heaving are the leaves
and swaying, breathing to and fro
in shadows deep,
where I am hid
in thoughts and feelings,
deep as grass.

Of thee I sing,
blue girl in grass,

while unkissed kisses
round your head
are swarming up and swarming down
in sunkissed air
and blessing you,
blue girl in grass — —

KÆRLIGHEDENS KAABE

KAREN

Pigelatter,
hvide Latter,
en Dag gaar under i Kys —
en Sølvklokke klinger,
et blaat Baand forsvinder —
en hvid Haand slukker et Lys —

MULM

En Dag gaar under,
og Mørket sniger
sig rundt om Gavle
og svøber alt —
blødt famler Hænder mod Hænder —
nu dunkle Lyster
formæles med Mulmet —
Guldgnister drypper mod Fløjl.

Nu er det Tid,
hvor det stumme, det dybe,
det utænkte, sikre staar frem —
Sortblomster stiger i Vejret
og folder Fligene ud —
grøngule Slanger
bølger mod Mørket,
og flammende Gab af Vilddyr
staar aabne og ler i Natten —

En Dag gaar under —

DULGT

Bor der en Sang i mit Indre?
skælver et Lys?

Tys — stille Hænder
gi'r Hænder Møde,
og triste Tanker
blir borte i Vinden.

Nu Kinden kysses
af blidere Vinde,
og Taarer fordamper,
og Kinden faar Rødme —

Bor der en Sang i mit Indre?
skælver et Lys?

SORGTUNGE PALMER

Sorgtunge Palmer
duver i Natten
og vugger i varme Briser —
Sølv er paa Vandets
vidtstrakte Flade,
og Maanen spiller paa Skyer —

Vuggende er dine Fjed i Natten,
Skridt fortaber sig,
angst lytter Øret —
Hjertet hamrer som Hestehove,
ensomt og sorgtungt i Natten —

NOCTURNE

Rosenrøde Rundinger —
Brysterne løfter sig —
Hvad er jordisk?
hvad himmelsk?
Nu er Himlen aaben,
Kærlighed kommer,
Kilder dufter,
Draaber funkler —

Kommer du i Aften?
kommer du snart?
Vær velkommen —
Livets Lyst og Leg,
vilde Rosers Purpur
venter dig.

Kæreste kære,
Kilder springer og funkler,
det dunkler,
Duggen falder,
Vandene stiger,
Vindene suser,
Blodet bruser,
Vilddyret brænder,

blodige Hænder,
glødende Glød
og Hænders Vriden —

Vil du, vil du?
Vend dig mod mig,
nu, nu —
Blaa Blomster —
Kyssene, Kyssene —

FLØJTESPILLER

Kærlighedens Flammer
skal skyde som Buske
frem for min Fod,
og jeg skal danse mellem dem,
og Flammer skal staa som gyldne Horn
fra vore Pander.

Klager Dyrene,
naar du har vendt dem Ryggen
og spiller paa Fløjte for mig?

Sig, de skal vente,
sig, de skal høre dine Toner,
naar en Dag du er ensom,
og jeg er gaaet over Bjergene.

Rap er min Fod,
og jeg skal stige opad
mod de blaanende Tinder —

Deroppefra skal jeg se
nedover Dalene
og de bløde Græsgange,
hvor du sidder ensom
og spiller for Dyrene.

Jeg skal velsigne dig!

KÆRLIGHEDENS KAABE

Hvem svøber Kærlighedens Kaabe om mig?
hvem lægger faste Hænder paa mine Skuldre
og kalder mig lille?

Hvem tier med mig
i mørke Nætter,
naar Lys spøger om
over Væggenes Flader?
— en hvid Arm rakt opad i Mørket,
en Haand, der stryger dens Runding,
en stor Haand, der gemmer min Haand —
Hvor leger Dyr i de tavse Nætter,
naar Solen er gaaet til andre Verdner?

Hvem svøber Kærlighedens Kaabe om mig?
hvor er han, der rækker mig
en rød Rose i min Haand,
naar Sol gaar ned,
og har hvide Tænder
bag runde Læber?

HAV — HENTER DU MIG?

FJERNE ØER

Dufter det af Roser,
og danser det paa Skyer?

Driver det af Dugg?

Se, Solen løfter sig,
Vindene gynger,
Smilene smiler,
mættede, nøgne:
Menneskers Gave til Mennesker.

Salige hviler
de fjerneste Øer,
Vandet er blankt,
og blege Nætter
slører Konturer —

Baadene bruser
paa blanke Vande —

Fjernt er Øer forude —

SØLVBØLGER

Staar Skumsprøjt i Vejret
og daaner i Solen,
hvidglitrende blir det
til intet —
og Vandene vugger,
beskuet af Solen,
og Sølvbølger ler
og forskyder hinanden,
en ilende Kæde af Lyst.

Og Vindene synger
en lys Melodi,
og Smaabølger klapper
de hvide, smaa Stene —
et Perlemorslys
staar henover Bugten
og flimrer mod solvarmet Sand.

En Arm strakt bag Nakken
og blændede Øjne —
og Kys kommer flyvende,
Smil dukker op —
en Latter, en Skæmten,
en Sindets Dansen —

Sølvbølger ler
og forskyder hinanden,
en ilende Kæde af Lyst.

HAV

Maagelatter i Kast over Bølger, —
stumt smelter Skummet,
forsvinder i Sandet,
og Bølgerne suger sig atter mod Dybder,
hvor skinnende Dyr
stryger om i Tanggræs
og spiller i Lys og i Skygge.

Du fraadende Udyr,
du brølende Hav,
din Latter, din Farlighed
fryder mit Hjerte,
grib mig i Kløer
og løft mig i Latter,
pisk mig med Skumsprøjt
og sug mig mod Dybder —

Min Latter blandes i din.

Nej, men hviler ikke Vindene snart
og bøjer om det sidste Hjørne?
er den Sol ikke opstaaet,
der skal sænkes
som en Vifte over mit Hav?

Nu sukker de store Bølger
og stunder til Ro,
til Ro om mit Hjerte,
mit Hjerte, som er en Ø
i min Skæbnes Hav,
mit rygende Hjerte.

Ti stille, Maager,
og le ikke i Vindene,
kast jer ikke omkring
som onde Tanker.

Nu opstaar min Sol!

SOLENS OFFER

Solglitrende Hav,
din hvide Kyst
blænder mit Øje,
fryder mit Sind.

Jeg lader mig gribe
af Bølgernes store,
hvidgnistrende Kløer,
jeg gi'r mig over
til Udyrets Under,
dets Kraft, dets beherskende Vælde —
jeg er kun en lille
Bestanddel af Verden,
en lyserød Ting
og kysset af Solen,
en Gave fra Solen til Havet.

Du fraadende Udyr,
tag Solens Offer,
drag mig i Bølgernes Kløer
mod Dybder, mod Verdner,
hvor Tanggræsset vajer,
hvor Fiskene stryger
med glasklare Øjne,
hvor Rav og Konkylier
duver i Strømmen.

Solglitrende Hav,
tag Solens Offer!

VILDE VINDE

Vilde Vinde, hvad vil I?
pustes I af store Munde
udover tungtaandende Hav
og spøger omkring
som en Dans paa Stedet?

Stort skulde I storme
over skumpiskede Have,
danse med Bølgerne
og formæle jer med dem —
lege med gyngende Skibe.

Angste i Mulmet,
søgende som Lysspyd,
skulde deres Ildøjne
gennembore jer: Stormene
og de dansende Bølger —

Skulde Sirenerne
gaa ulvetudende,
stakaandet jamrende
tværs gennem Mørket
og Havets Brølen.

Jeg selv skulde hvile,
vuggende i Skummet,
besunget af Vindene,
og vente, stumt smilende,
paa det uafvendelige.

FOR DEN, DER HAR DANSET

Dystert og pragtfuldt
piskes Havet af Stormen,
og Sprøjtet gaar plaskende
til Vejrs.

Huuj kastes Maager,
viljeløst hvilende,
opad paa Stormen
i Tumlen mod Skyer,
tungt vuggende udover Havet.

Nej, Maager,
saa skrig dog ikke,
Skrig skræmmer mig ikke,
Døden er dulmende
for den, der har danset
i véfyldt Lyst,
som Bølgen pisket af Stormen.

SKUMPISKEDE PIGER

Hvidt spøgende Vinde
puster over Havet
og faar Piger til at danse,
skumpiskede Piger
over Bølgernes Toppe.

Med oprakte Hænder
staar døde Sømænd
paa Bunden af Havet
og duver i Dansen
som Skumsprøjtets Piger —
de glasklare Øjne
er vidaabne, tomme.

En Dødningedans over Have,
en skingrende Latter
op under Skyer —
Formælet er Jorden med Havet,
en Vugge for Jorden
er Havets Bølger —

Skumpiskede Piger danser —

HAV — HENTER DU MIG?

Hav — henter du mig?
skal jeg hvile paa dig,
hvile i dig?
og synke dybt,
vederkvægende dybt
til din Bund?

Skal jeg staa i Dybet,
oprejst og svaje,
omklamret af Tanggræs,
bekranset af Havets
blodrøde Blomster,
og danse tyst
en Dans paa Taaspids
med Hænder rakt opad,
velsignende Verden,
jeg kom fra — —

HVIDTSKINNENDE

Hvidtskinnende
gaar Bølger over Klipper,
bærende Blomster,
kastet fra Dampere
af smukke Hænder,
Hænder, der foldes i andre Hænder.

Og Skumsprøjtet funkler
og fortæres af Skumsprøjt,
springer glitrende i Vejret
og daaner i Solen.

Hvad er Skumsprøjtets Skæbne?
hvorfor dønner Bølgerne?
hvorfor slynges Sprøjtet til Vejrs?
hvorfor jager nye Bølger efter Bølger,
evigt gennem Tiderne?

Hvornaar standser de store Haves Bølgeslag?
hvornaar stivner alle Vandes Gang?

Og alle Lyde er borte — —

Og en ensom Fugl flyver op
og forsvinder ud i Æteren — —

MEN HVIDE VINGER
ER BAG HAANLATTEREN

HØST 1939

Men Regnen regner
over de vilde Landes
flyvende Hestemanker,
for Graaden er blevet billig
og Nætterne
sorte og stormende.

UNDER SKYGGER

Forunderligt at leve,
forunderligt at le
under Skygger.

Blege Søstre
smiler tappert,
blodige Hændelser
staar bag dem som Skygger —
Dødningehænder
og Haanlatter.

Dette er altsaa Jorden
og Jordens Døtre!

Daarer blir ved
at vandre paa Jorden,
vender sig bitre
i Kamp mod Daarer.

Dejlige Smaabørn
tumler i Gaderne,
blaanende Duer
danser paa Soltorve.

Men hvide Vinger
er bag Haanlatteren

og de blodige Hænder —
gyldne Smil
og Guldhaar.

Standser ikke Kuglerne
og Daarskaberne
og Grinet paa Maskerne?
Kastes ikke Maskerne
i Rendestenene?
omfavner ikke Mennesker
Mennesker
og danser ellevilde paa Fliser?

Ve jer, Taaber,
kære Taaber,
Guds Lys er over jer,
Medmennesker forbløder.

Træk Taaberne opad
og lad dem danse i Himlen!

Se, Mænd vender hjem,
det tramper paa Torve,
træt sænker de Armene,
Vaaben tabes,
det klirrer,
det mørkner,
og Stjernerne funkler —

Ilden daler i Esserne.

Vilddyr glammer,
og Djævle hoster,
Gammelmandslatter
krænges af Halse,
knoglede Fingre
klapper og hylder
Krigsguden sort,
hans staalblanke Skrig.

Svovlgule Sumpe
suger halvt døde
ned i sin Stilhed,
Frøerne kvækker
som Bobler stiger
af Druknendes Halse,
og Tomter ryger
af Blod og af Brand.

En vild, stor Skønhed,
fremelsket af Djævle —
haanskrattende gaar de
blandt afsvedne Træer —
en Dansen af Lyn
under sortbulne Skyer,
Granatblomst stiger
og sisler mod Dynd.

Et Djævlens Drama
henunder Himle,
dets Skønhed rammer
skrækslagne Sjæle,
og stumt betaget
suges de nedad,
annammet som Børn
i Muldjordens Skød.

HÆNDERNE

Røde Pøle af Blod
ser jeg
og blaafrosne Hænder,
løftet mod Himlen, —
som vilde de anraabe
deres Udspring,
som vilde de trygle
andre Hænder
om at løfte sig opad
i store Verdner
af Blaanen og Solsølv.

I Ring gaar Planeter
om Modersole,
og Stjerner flokkes
og hvisker sammen —

Langt — langt —
skal de blaafrosne Hænder
flagre gennem Soltaager,
før de blir rosenrøde
og gennemsigtige som Blomsterflige,
før de skal kysses
af Englemunde
og trykkes af andre varme
og rosenrøde Hænder.

TORDENGUD

Sorte hænger Skyer
nedover Jorden
som Bugen af Udyr —
vildt knitrer Lyn,
forfølges af Lyn
og flænser Skyer.

Min Latter lyder
i Tordenens Latter —
vil du rense Jorden,
Tordengud, Forløser?
vil du holde Dom
over formastelige?
Bleg sidder jeg stille
og hører dit Værk
gaa henover Jorden,
og hvide Vinger
flagrer som Hænder
i sodtungt Mørke,
i truende Dag.

Tordengud, Majestæt!
Højt taarnet paa Himlen
rumler du vældigt
henover Jorden
og svider Hjerterne
med din Ild —

Stilheden er meget stor,
nu din Rumlen er forstummet —
og Smaafugle er de første,
der uskyldige tør vove sig
af deres Skjul
og tvirper i den rensede Verden.

LYST BLOD I SNE

Et gnistrende Sølvbilled
dirrer i Solen,
og hvad er vel Himmel?
hvad Skyslør? hvad Fjelde?

Nu Fødder iler
og stiger mod Højder,
sølvbræmmede Lokker
danser om Kinder —

En Knurren i Fjelde,
lyst Blod i Sne —
et Ulvespor hen
over hvide Veje —

Et Sølvskrig, et Spring,
et gjaldende Hyl,
en stakaandet Kamp
og Kløers Flængen.

En Dampen, en Blodpøl,
lyst Blod i Sne,
en Knurren i Fjelde,
en mættet Lyst.

Og hvad er vel Himmel?
hvad Skyslør? hvad Fjelde?
et gnistrende Sølvbilled
dirrer i Solen.

En Blodpøl, et Offer
til Fjeldenes Stumhed,
et Livets Offer
til Evighedstinder —

Lyst Blod i Sne —

KOM —

Lad Vindene synge gennem mig,
lad Storme ryste mig,
lad mig bølge paa blanke Heste
gennem grøntlysende Skove —
Lad Elskeren flette
sine Fingre i mine,
lad Maanen gaa op
for mit undrende Blik.

Jeg fryser, jeg lider,
jeg plages, jeg græder —
hvor er mine tyste Aander,
blødt flagrende
som en Del af Luften —
lad dem blæse mit Lys ud,
saa min Verden blir sort.

Giv mig en grøn, stor Verden
eller giv mig den tyste sorte,
men lad mig ikke vandre,
bittert kæmpende,
i en sortgraa Verden!

Kom Aander, blødt flagrende!

JEG SKULDE VÆRE ET BLANKT REDSKAB —

Jeg skulde være et blankt Redskab
i Guds Hænder,
men Smerter svider mig,
Munden tørster,
mine Øjne brænder —

Ingen Gaver er i mine Hænder —
Verdens Skønhed er om mig,
tilbedt af mit Hjerte,
men rækker jeg mine Hænder efter dem,
hvisker de:
jeg er ikke for dig.

Klagende synker jeg tilbage paa Lejet,
tomme er mine Hænder,
smertefyldt mit Bryst.

Gud, hvad er din Mening?
skulde jeg ikke vandre
som din dansende Datter,
stor og skinnende
som en Gave over Jorden,
selv strø Gaver for mine Fødder?

I min Kjoles Folder
skulde Mennesker søge Ly,
mine Hænder skulde jeg række
til de forsagte
og lede deres Fødder.

Hvorfor viger dine Gaver fra mig,
Almægtige?
hvorfor vansmægter jeg?
hvorfor svinder min Kraft?

Jeg vil rejse mig som et vældigt Tegn,
jeg vil vandre lykkebringende gennem Verden,
smaa Hunde skal komme springende mod mig,
naar mine Fødder iler over Dalgræsset.

Gud, lad mig blive
et blankt Redskab i dine Hænder!

ORKESTER

Gud, giv mig det umaadelige,
giv mig et Orkester
og villige Hjerter, —
villige Hænder
at beherske.

Gud, giv mig Tryllestaven
og lad mig slaa Gnister
ud af Luften,
lad mig piske Helvedsfraade
og himmelsk Glæde
henover ventende Hoveder.

Lad mig trylle Ilden ned fra Himlen,
mane Flammer frem af Jorden,
grønne Blade, Purpurblomster,
Fuglevinger, klingre Kilder —

Gud, giv mig et Orkester,
giv mig det umaadelige.

CRESCENDO

Jeg længes mod det umaadelige —
efter at beherske et Orkester,
staa foran en Hær
af kjoleklædte Musikere
og her og der Violinkvinder
med en Rose i Haaret.

Jeg skulde være taalmodig mod dem,
jeg skulde lade mit Væsen durre
og knurre som et stort Dyr,
der aver sit Sind.

Men om Aftenen
under hvide Glødelamper
skulde jeg forvandles for dem,
skulde jeg blive som en Tigerinde paa Spring,
skulde jeg blive som en Flammebusk,
der slog i Vejret
og forfærdede Mennesker,
skulde jeg vokse mod Himlen,
skulde jeg løfte alle
og overgive dem i Guds Hænder,
skulde jeg bære dem, bære dem,
bestandigt højere
i et svimlende Crescendo,
op i livsalig Intethed,
op i blaahvide Lufte.

Som gule Lyn skulde Violinerne
gnistre i Himlen,
som gule Hvedestraa,
som Solens Guldstraaler,
som Engles Guldhaar —

Opad, bestandigt opad
i Lys og Lysen
skulde jeg løfte mig selv —
og dem alle —
Salighedens Himmel
skulde lukke sig over os —
i et gyldent Intet
skulde vi forsvinde.

EVIGHEDSKLODE

Aa, gyldent syngende,
saligt roterende
Evighedsklode:
stands Blodets Fossen,
ryst Menneskelusene
fra Pelsen, den grønne,
ryst dig i Sundhed,
bliv ensom, umælende,
stille som før,
i Pagt med Stjerners
tyste Hære.

KLODENS SANG

Min Jord har fostret
de højtrejste Træer —
salige, tyste
drejer de om Solen —
Min Jord er Moder
til Blomsterflokkene,
de fløjlsbløde, eventyrlige,
det solkyssede Græs.

Jeg har Gemmesteder for Fuglene,
jeg har Huler til de tunge
og smidige Dyr.

Jeg er en Salighedsbold,
kastet af usynlige Hænder,
magisk bundet
i en Evighedsbane.

Et Led af en lovbunden Helhed,
et solkysset Fnug
mellem Stjernehære,
en Gaade uløst,
en duftende Lov,
en Lovsang til ukendte,
vældige Magter.

AA, JEG ELSKER —

Aa, jeg elsker, aa, jeg elsker
hele Kloden, som den tumler
rundtom Solen,
Vandets Klarhed, som det risler
over mine Hænder —
Luften, som den sagte
stryger mig om Kinden,
Blodets røde Floder, Livets Floder,
strømmende fra Urtid
gennem Slægt paa Slægt
i Evigheder —

Aa, jeg elsker, aa, jeg elsker
mine Planters saftbespændte Grønhed,
luende i Solen,
Ildens Flammebuske,
Guldets Luen,
stille, hvide Birke,
Nordens blege Nætter,
Nordlys dansende
henunder Vinterhimle.

Aa, jeg elsker, aa, jeg elsker —
se, jeg kunde favne Kloden,
kryste den som Barnet Bolden,
sende den i lange Kast mod Solen.

OM TORDENGUDEN VIL JEG HVISKE —

Om Tordenguden vil jeg hviske,
han som er sort
og rækker som et Fjeld mod Himlen,
og Ild gløder,
Gnister springer —
Jeg er i hans Haand,
jeg er Tordengudens Datter.

Vilde Svaner,
hvide — meget hvide
vender sig mod mig,
dryppende Næb
og bøjede Halse —
det sorte Vand —

Et Brus henover Søens Flade,
Hvidhed, Hvidhed, Stilhed,
det røde Næb,
Halsen strakt mod Himlen,
nu løfter Svanen sig —
Svanen løfter sig,
mod Himlen løfter den sig —
Nu tumler Aand ud af Skyerne —
Nu, nu, Herre min Gud.

Hvorfor gløder Øjnene?
Danser Englene?
Blaa Vogne af Skyer
hæver sig opad
ind i Lyset — —

HIMMELSKAREN

Helteskikkelser
gaar over Himle,
jeg ser, hvor Fødderne
tramper i Luft.

Hvor gaar jeres Veje?
mørktklædt I vandrer:
een Kvinde blandt Mænd
med Ansigter vendt imod Solen.

I vinker — *jeg* vinker —
vi hilser hinanden,
min Tid er det ikke
at samles med Skaren.

Jeg sukker, jeg knæler
og ser Horisonten:
en Ring om min Verden —
det gjalder i Fjelde —

Og Synet dør ud,
og Verden blir lille —

Jeg husker Gudindens Ansigt!

SKAK

Eja, sortner det for mig?
vil Død hente mig hjem
til blaanende Riger?

Død, skal vi spille Skak
med Brikker, der er hvide
som dit Skelet?

Død, jeg leger lunefuldt
Zigzag med Springeren,
men du ved, det er Leg:

Jeg er parat, saa kom kun
med Løberen hastigt
og sæt mig mat i et Træk.

Kast ikke Brikkerne bort,
du skal snart spille Skak
med en anden —

Kom Død da, lad os stige
opad i lyse Lufte,
blaahvide og klare —

Lad Støvet drysse
fra mine Fødder
som en sidste Hilsen til Jorden —

Død, hent mig hjem —

GRANIT OG DUGG

»HUN er vedblivende en af de ret faa yngre Lyrikere, som man simpelthen ikke kan lade være at lytte til.«

Prof. *Ejnar Thomsen.*

»BODIL BECHS heftige Temperament fornægter sig ikke i hendes nye Bog, og her som tidligere forstaar hun at give et helt fysisk Indtryk af Attraaens, Længslens og Forventningens hamrende Hjerteslag.«

Dr. phil. *Chr. Rimestad.*

»BODIL BECHS Digte er baade lyriske, forelskede og farvestraalende for — fuld Musik! . . . Vist har Bodil Bech Talent, et dejligt stormende og uroligt Talent, der opvejer mindst fire Kilo tykke, selvbiografiske Romaner.«

Kjeld Elfelt.

»DEN meget talentfulde og temperamentsfulde Bodil Bech har udsendt en Digtsamling, »Granit og Dugg«. Her findes Ord og Pragt og Fantasi og vild Kvindelighed for meget mere end Pengene.«

Henning Kehler.

»HUN er et Sind og et Temperament helt for sig selv, voldsomt og spontant, altid rede til med kvindelig Lidenskab at give sig hen i sin Følelse. Hun er en ypperlig Kolorist. Bodil Bechs Vingehest er en Vildhest, som sparker og vrinsker, men ogsaa kan sætte af i en pragtfuld Galop med sprudende Gnister om Hovene.«

Erik Blomberg, Stockholm.

JESPERSEN OG PIOS FORLAG

H. P. HANSENS BOGTR., KBHVN.

